Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Utkommer hvarje Söndag. ILLUSTRERADT. Pris för 3 Månader 1 Rdr. Bco

Enkla. No. 8 sk. Bco

SÖNDAGS MAGASIN.

No. 8. Göteborg. Söndag d. 19 Nov. 1848 4 Qvar.

En Skalds Spekulation

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Aldrig hade wäl ett sällskap i skönare wäder och i bättre sinnesstämning begifwit sig till Ottenhöfen. Man kan föreställa sig skaldens uppmärksamhet emot den stolta och med saliga känslor ridande Seraphina, och Assessorns lycka, att få wara så nära sin älskade Röschen, att med blicken få uppfatta den älskades lilla fot, att få trycka en förstulen blick på denna mjuka hand, som han på skämt beröfwat deß handske. Och aftonmåltiden i Ottenhöfen sedan och godnattsafskedet, wid hwilket Seraphina nästan afbrände skaldens hår med ljuset, då han tryckte en kyss på hennes panna. Klokare war Assessorn, eller oskickligare, som lät ljuset falla och wille hjelpa Röschen att i mörkret uppsöka hennes soffkammare.

Wid midnattstid, sedan wi intagit ett starkt kaffe, bröt man åter upp. Enligt wärdens profetia, förslöfrade det herrligaste månsken wåra wandrares wäg genom den wackra Seebacher-dalen. Mer än en gång utropade skalden: o, om jag wore målare, för att wärdigt framställa Seraphina i den romantiska kraften af denna nattliga belysning. Asfessorn gnabbades med Röschen, att hon så hastigt igenslagit dörren, wägrat honom den sista kyssen, och låfwade att hämnas detta, då de kommo in i den djupa skogen.

Efter halfannan timmas brant och snäckformigt slingrande wäg gjorde karawanen halt på bergets spets, Seehopff kallad, för att här inwänta solens uppgång. En frisk morgonwind susade genom tallarne. Damerna hade glömt sina schalar, hwarföre wärden lånat herrarne kappor, i hwilka de skulle insweva sig och damerna. Af Röschen såg man ingenting, så omtänksam war asfessorn att skydda sin älskarinna för hwarje kallt luftdrag. Seraphina, som war mycket längre än sin skald, måste åtnöja sig med att slå en slik af kappan om den dyre barden. Hon stödde sig på hans skuldra, fördjupad i en högst intressant filosofiskt-estetisk diskussion. Ifrån franska litteraturen hade man kommit på madame Georg Sands tendenser att förena idealism och realitet, och derifrån till kapitlet om äktenskapet. Stürmer fann hos Seraphina en stark böjelse för de idéer, som wi kalla: Det gåran-system, hwilket hon fann såsom det idealiskt rena förhållandet mellan man och quinna. Skalden önskade ingenting så mycket som att genom lagens band få den dyra i sina händer, för att bliswa delaktig af hennes fäderneärf. Småningom måste ock Seraphina giswa med sig, då Stürmer så omspunnet henne, att ett ja måste bliswa en nödwändig följd.

— Stürmer utropade Seraphina pathetiskt, skulle du älska mig, om jag wore utan rang, utan rikedom, och jag ej hade mer att erbjuda dig än ett hjerta, fullt af oändlig kärlek?

Stürmer tänkte i stället: Gud, hwilka dårskaper bringar hon ej der åter på tapeten — men undertryckte denna tanka och utropade i häftighet.

— Seraphina, nog med denna grymma lek! Will du förderriswa en mans hjerta, som du älskar, som du så outsägligt älskar!

Raskt gjorde han sig fri från kappans slik och gick bort flera steg från Seraphina.

I öster hade småningom börjat wisa sig en orangefärgad strimma, som blef allt mera bred och glödande och slutligen med guld och purpur fyllde himladomen. Dagens stolta stjerna drog fram i majestätisk prakt. Berg och skog syntes uppwaknade till ny glans och nytt lif. Det war en anblick full af obeskrifflig herrlighet. Emot söder och wester den sköna Rhendalen med den blixtrande strömmen. I bakgrunden Wogesernas pitoreska bergskedja; emot norr och öster Schwartzwalds bergsträckning. Hwem skulle bliwit känslolös wid detta skådespel! Sjelfwa Stürmer hade nästan för ett ögonblick förgätit sina projekter och wisade ett förwånadt ansigte, då Seraphina skyndade fram och hwiskade honom i örat:

— Så tag mig då... för ewigt, genom kärlekens och menniskors lag din egen.

Under det de lyckliga paren ännu beundrade den förtjusande panoramau, påminde dränger, som emellertid tagit sig, morgonrodnaden till ära, en dugtig sup, om uppbrottet till sjön. Knappast hade man fortskridit hundra steg genom den tjocka tallskogen, när sjöns dunkla spegel framskimrade mellan trädstammarne. Nygirigt trängde det lilla sällskapet framåt, och snart såsom Styr' wågor rullade wid deras fötter den dystra sjön med sina kala, nakna, af tjock tallskog kringslutna stränder. Hjettelika, af stormen med rötterna uppkastade träd, wisade, med hwilken fruktanswärd magt storm och owäder hade rasat här, hwareft nu blott ödslighet och tystnad rådde. Hade på Seehopff solens uppgång förherrligat lifwets glans och pragt, så framställde den mörka sjön en dyster, men märkwärdig motsats,; en bild af ödslig, tröstlös ensamhet. Närmare smög sig Röschen intill Asfessorn; Seraphina åter utropade, full af wärma:

— Här en stubba för att långt från det förrädiska werldsbulret drömma med den älskade.... Att i denna herrliga lillbakadragenhet afslöja de djupaste, hemligaste tankar och känslor! ...

— Kom, mina damer, föll Stürmer henne i talet, full af förskräckelse öfwer idéen om detta slags tete a tete! Kom solen går snart ner.

Nedridandet war i början wida obequämare och mödosammare, än uppstigandet, hwarföre Seraphines hjerta ej kunde öfwerlemna sig åt hela fullheten af sin salighet. Men knappast begynte wägen bliswa slätare, så skickade hon drängen förut och bad Stürmer föra hästen. Beredwilligt grep denne tyglarna, men funderade på att undgå utwecklingsprocessen af Seraphinas förflutna dagar, som denna wille meddela, med många ack och o! Han hade wid underrättelserna förnummit underliga historier om den huldas och fruktade att ett anfall af manligt hat eller af oafhängighetsbegär kunde inträda, hwarföre han med tårade blickar bad att först efter bröllopet lära känna sitt hjertas engel.

(Forts.)

Uppstigandet på berget Peter-Botte på Mauritius.

För omkring 15 år sedan lästes i geografiska sällskapets i London berättelser om ett uppstigande på detta berg af Kapten Lloyd, och sedan denna tid åro deßa försök ofta upprepade, ej

allenast af officerare nästan på alla krigsfartyg och af alla regimenten, som kommit till Mauritius, utan ock af många fäcka innewånare på ön. Emellertid wisade sig de swårigheter, som måste öfwerwinnas, alltid så stora, att de flesta måste wända om utan framgång. Derifrån kåuna wi ej mer än två undantag: för tio år sedan uppnådde Kapten Stawely med twenne officerare den öfwersta spetsen och förlunten Maj lyckades det kommendören Henry Hayter med fällskap att uppnå samma mål, hwarwid det blott warit att önska, att ett moraliskt ändamål måtte hafwa rättfärdigat blotställandet af åtta lif. Anföraren för detta lika farliga som onyttiga wågstycke berättar derom följande:

Peter-Botte's formation är högst egen. När man nalkas intill ön Mauritius, faller detta berg den resande i ögonen, såsom den besynnerligaste egenhet. Det står wid slutet af en lång bergskedja, från hwilken det är skildt genom ett djupt swalg. Det höjer sig 3000 fot öfwer hafwet. Berget uppstiger i kägelform, ej olikt ett fyrkorn, 300 fot och på deß spets ligger ett stenblock, som är 50 fot högt och 30 fot bredt, och som på alla sidor sträcker sig utan för bergets basis. Detta block kallas hufwudet, den del af berget, på hwilken det ligger, kallas halsen.

Den 20 Maj reste wi från Fort Louis, som ligger 11 engelska mil från bergets fot. Wårt fällskap bestod af 8 personer.

Efter en tämligen angenäm fart anlände wi till en franskt Plantagegares hus, som låg ungefär ½ mil från berget, och hwarest wi bleswo gästfritt mottagna. Med dagens inbrytande intogo wi i all skyndsamhet en dugtig frukost och woro redan kl. 6 i wäg. Tre negrer beledsagade oß och buro wåra linor, en bambustock af 30 fots längd, som wi skulle begagna såsom flaggstång, lifsmedel och andra förnödenheter. Wår wäg förde genom en brant dal, utmed hwilken stod en skog af ebenholtzträd, som wi måste genomtränga, så att wi snart woro alldeles genomwåta af dagg, som droppade från grenarne och det höga gräset. När wi framkomme utur skogen, erböd sig för oß en anblick, som på en gång wisade oß alla de swårigheter, som wi ännu hade att öfwerwinna.

Wi trängde nu uppåt med stor försigtighet, ty sluttningen af berget blef allt brantare och brantare, ju mindre tät träd och buskar stöto upp, med hwilkas tillhjelp wi hittills klättrat. Deßutom rullade de lösa stenarne wid minsta widrörande dundrande ned för berget och hotade att kroßa dem af fällskapet, som kommo efter. När wi nu paßerat den lägre delen, wände wi oß till höger och gingo löst på den del af berget, som kallas deß skuldra, hwilken wi ej uppnådde förrän efter två timmar. Derifrån gick wår wäg utmed en i klippan liksom bildad gångstig med en brant afgrund på sidan, till foten af två lodräta klippor af 40 fots höjd. Detta war den punkt, der alla förut gjorda försök hade strandat, och det kostade oß någon ofwerläggning, huru wi skulle öfwerwinna hindret. Efter mångfaldiga rådslag komma wi öfwerens, att den nedra ändan af wår bambustock skulle stödjas mot en förplattning i berget af 18 tums bredd och att uppresa den emot klippan. Wid denna bambustock uppklättrade först jag, under det de andra stödde den. Då jag kommit upp, fann jag, att klipperna erböd wisa ojemnheter, som nedifrån ej woro synliga, som kunde tjena händer och fötter till något stöd, och med hwilkas tillhjelp jag fortfor widare. Twenne andra följde mig genast efter. De andra föredrogo att stanna qwar, tills tåget kunde nedsänkas, i stället för att anförtro sig åt den temligen weka bambustången, hwarå glidande från den 18 tum breda platsen skulle hafwa störtat den klättrande i en afgrund af 2000 fot. Emellertid hade wi fyra beklädt en annan fruktanswärd klippa af 20 fots höjd, hwilket war så mycket swårare, som wi ej hade stången, utan måste kryppa på händer och fötter. Wi befunno oß emellertid på den så kallade halsen. Wi nedsänkte nu ett tåg utför de båda klippblocken och fastgjorde det wid en utskjutande klippa. Wid detta tåg uppstego de öfriga, med undantag af twenne, som fruktade swindel. Negrerna kunde wi ej få ett steg längre.

Sedan wi alla samlats wid halsen, begynte wår timmerman att försöka att kasta blyledet, som war fastgjordt i en lina, så att det skulle fastna i någon springa i sidan af hufwudet. För detta ändamål måste han luta sig utöfwer afgrundens yttersta rand, och för att gifwa honom motwigt fästade wi ett tåg wid hans ben och höllo derutt allesammans. Wid fjerde försöket lyckades hans plan och blyledet kom ned med ändan af linan på andra sidan af bergets hufwud. Derutt fästade wi nu ett starkare tåg och drog detta öfwer. Under det wi nu höllo fast i ena ändan af tåget, uppsteg timmermannen i den andra och tog med sig ett ännu starkare tåg, som han fastgjorde uppe på spetsen. Medelst detta uppstego wi, den ena efter den andra, på detta sedan ärtusenden obestigliga berg och funno oß rikligen belönade för wåra ansträngningar.

Ifrån denna höjd sågo wi framför oß en prägtig panorama af hela ön, som kanske erbjuder mera omwärlande landskaper än någon punkt i werlden. På ena sidan låg den stora floddalen med storartade wattenfall, hwilkas diamantklarhet erböd en underbar motsats till de täta skogarnes smaragdgrönska. På andra sidan låg landskapet Pampelmusse med sina wackra sockerrörsfält och faktorier. Det war ett upplyftande ögonblick och tre warma hurrah, som förkunnade uppsättandet af fanan, återskallade från berg till berg, tills folket i dalarne beswarade dem med högljudt jubel öfwer framgången af wårt djerfwa wågstycke.

Sedan wi i champagne druckit wår drottnings skål, inskuro wi fällskapets namn på en blytafla som wi medtagit för detta ändamål, och skeppets namn i sjelfwa berget. Sedan beträdde wi wår återmarsch och andades friare, då wi återsågo wåra kamrater. Med den något elaka, men oförklarliga önskan att blifwande äfwentyrare, skulle hafwa samma swårigheter, som mött oß, borttogo wi alla wåra tåg och lemnade ingenting qwar, som kunde tjena någon till hjelp. — Efter halfannan timma befunno wi oß åter i wår goda wäns bostad, och sedan wi der intagit en god måltid, begåfwo wi oß tillaka till Fort Louis.

Hela Mauritius deltog i wårt försök och nästan från alla delar af ön betraktades wårt företag med uppmärksamhet. Wid wår lyckliga återkomst helsades wi derföre med högljudt jubel.

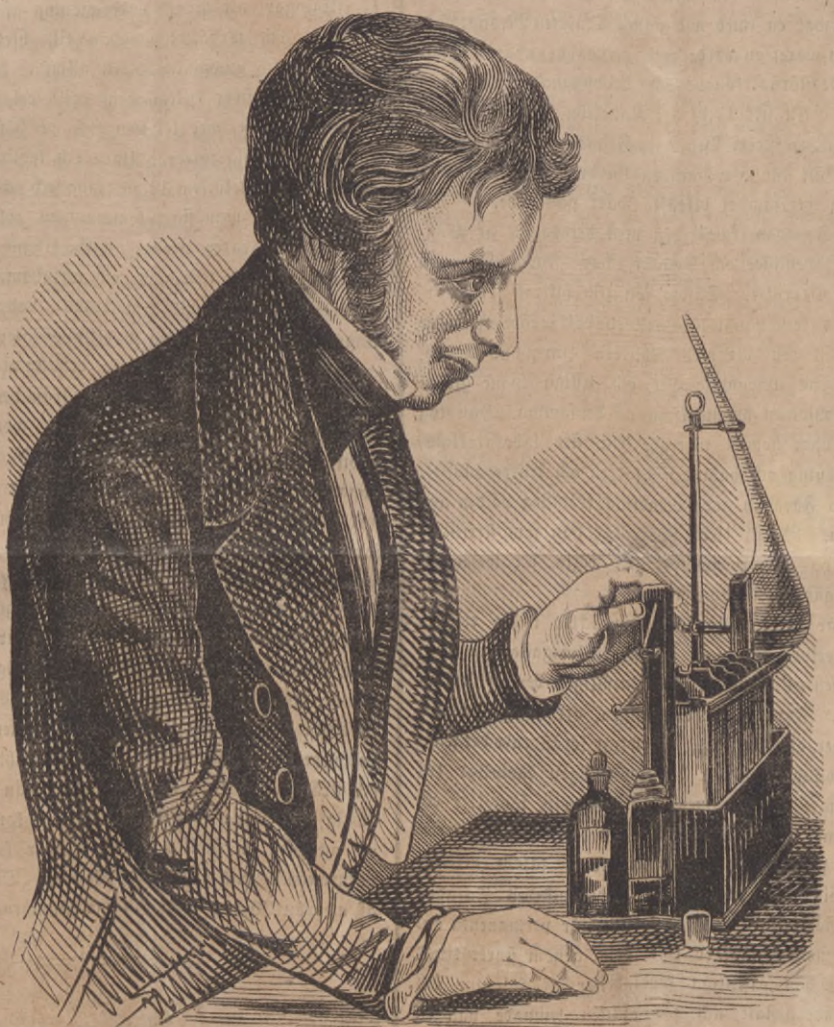

Michael Faraday.

Michael Faraday.

Det werkliga geniet bryter sig sin egen bana. Få grenar af mensliga wetandet gifwas, der man ej finner talrika exempel, som bekräfta sanningen af denna sats. En af Nederländernas utmärktaste målare war en smed wid namn Quintin Messis; Jakob Callot war skrifware; en af de mest betydande nyare Architekter, som utfört de största kanal- och brobyggnader, Thomas Telford, waktade får till sitt 17:de år; Napoleon, Frankrikes störste regent, war artilleriofficer; Benjamin Franklin war boktryckare, och på samma sätt kunna wi anföra hundradetals, som med sitt lefwerne och sin werksamhet bekräfta wårt påstående.

Äfwen Michael Faraday, kanske den mest betydande af Englands nu lefwande Chemister och Physici, har genom sitt genombanat sig wäg till sitt rykte. Såsom son till fattiga föräldrar, född i London 1790, kom han i lära till en bokbindare och sändes af denne ofta till den berömde Fysikern Humphrys Davy, med arbeten. Gossens uppmärksamhet och lifliga lynne gjorde den store wetenskapsmannen uppmärksam på densamma. Han tog honom till sig, lemnade honom tillträde till sitt laboratorium, förde för hans bildning och hade den glädjen och tillfredsställelsen att se den unga Faraday göra betydliga framsteg på den nya wetenskapliga banan. Redan 1820 uppträdde han som skriftställare och sedan deß har han ej upphört att rigta sin wetenskap genom nya forskningar och upptäckter.

Wi kunna ej här anföra alla dessa upptäckter i sin enskildhet; dock wilja wi erinra om en af de märkwärdigaste, om den, som mest ingår i den allmänna tekniken, nemligen den af det så kallade silfwerstålet. Faraday fann nemligen, att en ganska ringa tillsats af silfwer, omkring $^1/_{500}$, betydligt förändrade det wanliga gjutstålets egenskaper och gör det synnerligen lämpligt till förfärdigande af finare skärinstrumenter, rakknifwar, lancetter och så widare. Sedermera blef Faraday Davys biträde och sekreterare och wid hans död, 1829, hans efterträdare såsom direktör för laboratorium wid royal institutions. Det lyckades Faraday att i drypande tillstånd försätta flera dittills för permanenta ansedda gaser, dels genom konstgjord köld, dels genom starkt tryck. Äfwenså framställde han åtskilliga förbindelser af kolämne och wattenämne i flytande gestalt, ach för optiken lemnade han en förträfflig glaskomposition af fisel, borarsyra och blyoxid. Berömdast blef Faraday genom sin upptäckt, att i magneten förorsaka magnetiska strömmar, likasom öfwerhufwud genom sina forskningar på elektromagnetismens gebit och sina forskningar ufwer wattenångans elektricitet. En af hans nyaste upptäckter är elektricitetens och magnetismens inwerkan på ljuset.

Wid detta tillfälle wilja wi yttra några ord öfwer det ofwan anförda royal institution. Denna är en af de många anstalter för offentig folkbildning, som England och särskildt London, Liverpool, Manchester och i nyaste tid Edinbourg besitter, och som säkerligen mycket bidragit dertill, att bringa den industridrifwande klassen i detta land till den högre ståndpunkt, som densamma intager, att utwidga deß werkningskrets i deß särskildta riktningar, att genom underwisning af alla slag komma uppfinnings- och förbättringsandan till hjelp och att bringa nya upptäckter och uppfinningar till allmän kännedom. Här hållas föreläsningar öfwer wetenskapens alla delar, som på något sätt stå i förbindelse med tekniken, och de bästa apparater och modeller göra dessa föredrag klara och tydliga. Så t. ex. är byggnaden för polytekniken 32 fot lång och 40 fot djup. Wid inträdandet tror man sig inkomma i en cyklopwerkstad, ty här finnas alla apparater, genom hwilka eldens och ångans kraft uppträda werksamme wid glas- och metallsmältning, qwarnar, wäfstolar och pumpar, wid grawerings-, poleringss-, skär- och preglingsmachiner. Alla dessa modellapparater arbeta, och de genom en ångmachin i rörelse satta erhålla sin ånga, under den för främlingens besök bestämda tiden, från den i souterrainen befintlig ångkittel medelst ledningsrör. I chemiska laboratorium förewisas gas- och ångupphettningar, likasom ock ett bageri med ånga. I ett 120 fot långt och 40 fot bredt rum befinnas i midten twå med watten fylda kanaler, wid hwilka särskilta slussar och qwarnar jemte alla till ett skeppswarf hörande inrättningar finnas i modell. Äfwen finnes här en 15 fot djup wattenreservoir, uti hwilken den resande kan göra en tur i wattnet med dykarklockan, hwarwid ciceronen wisar denne huru man medelst dykarklockan från hafsbotten uppbringar sjunkna skepp eller skatter, werkställer sprängningar under wattnet, medelst galvanoelektriska metalltrådar. På ett kring salen gående gallerі stå twå brännspeglar af jätteformer, midt emot hwarandra, hwilkas ljus och strålsamling från en 100 fot derifrån brinnande eld är så häftig, att denna bränspegel i en hast kommer watten att koka och metaller att smälta. Amfitheatrar för föreläsningar öfwer naturwetenskapens alla delar felas ej. Dertill är ett bibliothek af mer än 30,000 band till medlemmarnes fria bruk.

Hafsmenniskan.

I ett landthus nära den sköna staden Valentia i Spanien lefde för ungefär 80 år sedan, helt allena, Don Lazarillo de Formes. En gammal döf piga, som kom alla dagar för att bädda hans säng och koka hans mat, war den enda person, som besökte hans hus. Ingen wiste hwad Lazarillo egentligen tog sig till. Under dagen lemnade han sällan sitt hem; men om aftonen när det war mörkt, smög han sig ut, och ingen kunde säga när han återkom.

Lazarillo war ej wacker. Liten och krokbent, försedd med ett

ofantligt stort hufwud, liknade han mera en dwärg, än en wuxen karl; men ty wärr war naturen wåldsam nog att gifwa honom ett förälskadt hjerta. För att ej gifwa ämne till gyckel, tillbringade han dagarne hemma; om nätterna deremot war han ute och gaf serenader. Då ingen såg honom om dagen, så kände honom ej heller någon om natten; men om under månskensklara nätter någon skönhet skyndade till fönstret, för att se den galanta Senoren, som föng henne en smägtande romans, och då i stället för en ståtlig riddare fick se den lilla puckelryggingen, så hände, att han till tacksamhet fick innehållet af ett wattenbäcken, eller någonting ännu wärre, öfwer det hufwud, som han skulle welat se omflätadt af älskande händer med rosenkransar.

En dag skådade Don Lazarillo genom jalusierna i sitt rum ut mot stranden och upptäckte en skön fiskarflicka, som genast upptände hans hjerta. Han utforskade finttligt hennes boning, och nu tog han hwarje afton sin wäg åt fiskarhyttan, der flickan bodde, i stället för åt staden, och gaf henne hwarje afton de störaste romanser i klingande toner. I början smickrades den skönа Fiorilla, så hette flickan, ej litet af denna uppmärksamhet, ty det war nedan och hennes hund kunde således ej se sångaren; men den första månskensnatten tog henne ur sin willfarelse och nedstämde betydligt hennes högmod. Hon skrattade högt, hwisslade under serenaden och gjorde en mängd historier, af hwilka hwar och en hade warit tillräcklig att förjaga hwarje annan älskare än wår Lazarillo. Urhålkar en droppe stenar, tänkte han, hwarföre skall ej då fiskarflickan röras af min kärlek, och så föng han natt efter natt, trots hennes skrattande, hwisslande och owett.

Fiorilla och hennes anhöriga blefwo ändtligen trötta på detta sjungande och beslöto att göra sig fria från den förälskade kavaljeren. De indrogo några fiskare i förtroendet och uttänkte en plan, som till större delen war beräknad på Lazarillos obekantskap med werlden. Fiorilla måste derföre, sedan hon i lugn hört honom några nätter och genom suckande uppmuntrat honom på hans trängande begäran bewilja honom ett randevous, som dock ej skulle ega rum på något annat sätt, än i en fiskarbåt, alldenstund Fiorilla strängt bewakades på landet.

En afton smög således Lazarillo med sin guitarre till hafsstranden, der Fiorilla wäntade honom med en fiskarebåt. Flickan og roderet, riddaren guitarren, och så fördes de ut från stranden, i en af hafssäf betäckt bugt der den trogna kärleken skulle finna gehör. Knappt hade Fiorilla lemnat roderet, förrän Lazarillo sprang upp, kastade guitarren och skyndade till den älskade. Men då båten war ganska liten, började den att wagga, och den ädla spanioren, owan wid denna rörelse, kunde icke stå på benen, utan störtade med Fiorillas tillhjelp lyckligen i hafwet, under det hon ställde sig så, som om hon wille hjelpa, ej förderfwa honom. Lazarillo wrålade, som en ursinnig, och äfwen Fiorilla ropade om hjelp, och då på detta rop en mängd främmande menniskor framskyndade, grep hon till årorna och skyndade hem i den lätta båten. Fiorillas wänner och bekanta, ty de framskyndande männerne woro sådane, uppbrogo den arma Lazarillo utur wattnet. Han liknade, betäckt som han war med säf, dy och hafsgräs, mera ett hafsdjur än en menniska. Derpå war hennes plan anlagd och nu fängslade man den arma troubaduren till händer och fötter, tillstoppade hans mun, utur hwilken så många skönа romancer flutit, satte honom i en stor tunna och förde honom till Valenzia.

Den der warande specialinquisitorn war en stor gynnare af fiskrarne, ty de lemnade för hans bord de herrligaste Makrillar: till honom gingo de nu och förkunnade honom, att de funnit ett besynnerligt hafsdjur. Detta war watten på inquisitorns qwarn, ty han hade förut till bålet dömt en man, som nekat tillwaron af hafsmenniskor, och sedan låtit utgå ett påbud, att alla inneboende i konungariket Valenzia skulle tro på hafsmenniskor, sjöjungfrur o. s. w. och nu kom i egentlig mening den tron tillhanda. Efter kort beskådande tilldelade han fiskrarne tillåtelse att för penningar förewisa djuret i hela Spanien och bekräftade tillåtelsen med sitt wapen och sigill.

Nu war den olycklige Lazarillos olycka afgjord. Han war formligen stämplad till hafsmenniska och fördes i ett fat från stad och till stad. Hela werlden tillströmmade att se djuret, och de barbariska fiskrarne förtjente mycket penningar. Stora afhandlingar, ja hela böcker skrefwos om honom, och han förmådde ingenting annat göra, än att inom sig sjelf förbanna sina plågoandar, ty blott två gånger om dagen befriades han ur sitt fängelse och erhöll mat och dryck; men då stod alltid någon med spänd pistol för honom och hotade att nedskjuta honom, så snart han gåfwe något ljud ifrån sig.

Emellertid syntes befrielsens timma slå för wår olycklige Lazarillo. Sedan fiskrarna redan några månader farit omkring med honom, ankommo de till staden Cordowa, der de ock förewisade djuret. Men det arma slaktoffrets plågoandar hade ej tänkt på att brist på rörelse och näring skulle göra den arma Lazarillo allt magrare och magrare, och att hans bojor slutligen skulle bliwa för stora. Lazarillo åter wisste det wäl, och då han en afton ej såg sig bewakad, drog han händerna utur fängslen, sprang upp ur fatet och skyndade, allt hwad han förmådde, till Corregidoren i staden, för att klaga sitt lidande och anropa honom om skydd. Corregidoren förskräcktes ej litet, när han såg hafsdjuret, som han föregående dagen begapat, inträda i sin kammare; men snart hämtade han sig, då han hörde honom tala god spanska, och lofwade honom friheten utom all möjlig ersättning. Don Lazarillo blef öfwer natten i Corregidorens hus, åt förträffligt till afton, sof i en god säng och trodde sig redan utom all fara; han såg sig i andanom åter i sitt lilla hus wid Valenzia och sina förföljare åtminstone i galgen. Den arma mannen byggde luftslott.

Följande morgon fördes fiskrarne för corregidoren och hotades med allwarsamma straff, men de drogo helt lugnt upp inquisitorns tillståndsbref, hwarutur Lazarillo formligen förklarades för en hafsmenniska, och nu ändrade domaren ton, kysste inseglet och befalte sin skyddling att åter krypa in i tunnan och warnade honom att ej göra widare försök att fly.

Af andelig och werldslig auktoritet stämplad till triton, måste den fångne åter krypa in i fatet, ej utan att förut hafwa fått en eftertrycklig bastonad. Länge kringsläpades han, tills man ändtligen, då man erigtat sig genom hans förewisande, frigaf honom, hwarefter han återwände hem, helt och hållet kurerad för sin romantiska kärlek.

Förf. efter hans död fann man denna historia, skrifwen af hans hand.

Promenaden.
Nya ftor och gamla liktornar.

Ur gamla tiden.
De nygifta på bal.

Samtal öfwer de fista tilldragelferna.

Kostnadsfritt fofftälle.

Näfta N:o utgifwes den 26:e November 1848, kl. 7 f. m. Götheborg, C. Peterfens officin, 1848.